

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอน งานมหกรรมหนังสือนานาชาติไทเป

อาศิษฐ์ นิมนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

หลังจากที่พินกับซานมไข่มุกระดับอภิมหาตำนานบานบุรีอย่าง 春水堂 (ซุนสูยถาง) กันไป หนังสือต้องตั้ง หนังสือต้องเริ่มหย่อน ว่าไม่ได้หรอก เพราะยึดกันเข้าไปทั้งอาหารคาวหวานครบคอร์สตั้งแต่เช้าตรู่จริงๆ เวลาตอนนั้นจะแค่เที่ยงๆ บ่ายๆ หน่อยๆ เอง แต่สมาชิกทำท่าเหมือนแบตจะหมดซะให้ได้ ออกอาการที่ภาษาชาวบ้านเขาเรียกกันว่า “จี่เง่า” กันระงม ไม่ได้ครับ เพราะยังเหลือ RC ใหญ่หลายๆ ของวันนี้อยู่ เราจะไปกันที่ตึกไทเป 101 หรือ 台北101 (ไทเปย อี หลิง อี) กัน เป็นสถานที่ที่เป็นแลนด์มาร์กที่สำคัญของไทเปได้ห้วน ก็ว่าได้ ใครที่มาเที่ยวที่ได้ห้วนแล้วจะไม่มาที่ตึกนี้ขอบอกเลยว่าเอาตัวเครื่องบินจิกทิ้ง ผสมน้ำกับกาวในกะละมัง แล้วทำเป็นเปเปอร์มาเช่ไปเลย! ไม่ได้เวอร์นะ (หรือ) แต่มันเป็นแบบนั้นจริงๆ แต่เอาเข้าจริงชาวคณะยังไม่พุ่งไปที่นั่นตอนนี้หรอก ยังมีอีเวนต์สำคัญอีกหนึ่งอย่างที่ต้องไปทำให้สำเร็จ

ในละแวกตึกไทเป 101 มีสถานที่ที่คล้ายกับศูนย์ประชุมสำหรับจัดอีเวนต์อยู่ ซึ่งเมื่อครั้งที่วางแผนกันว่าจะมาที่ไต้หวันแล้วหาสถานที่ท่องเที่ยว กาลก็ประจวบกับการจัด “งานมหกรรมหนังสือนานาชาติไทเป” หรือ Taipei International Book Exhibition หรือ 台北國際書展 (ไทเปย กวอจี้ ชูจ่าน) พอดิบพอดีเลยแม้ในฐานะของคนทำงานเกี่ยวกับหนังสือ (เพียงคนเดียวในกลุ่มสมาชิกผู้ร่วมทริป)

นี่จะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้มาดูงานหนังสือในต่างประเทศ และถือเป็นโอกาสที่ดีสำหรับการทำงานหลายๆ ไอ้โฮ เอาความดีใส่ตัวสุดๆ เลยจัดการมัดมือชกว่าขอเวปไปงานนี้สักหนึ่งสัปดาห์หน่อย แล้วก็ไปวายเปรยทิ้งท้ายไว้เผื่อคนอื่นเขาไม่อินด้วยว่า หรือใครจะลวงหน้าไปที่ไทเป 101 เลยก็ได้นะ เราโอเค...แต่เพื่อนๆ ก็ลงความเห็นกันว่าไหนๆ ก็ไปแล้วก็ไปได้แหละ นั่นจึงเป็นที่มาของการที่เรามายืนเอ่อๆ กันอยู่หน้าพื้นที่จัดงานนี่เอง

บริเวณหน้างานคนค่อนข้างเยอะพอสมควร เรียงคิวต่อแถวกันไม่แพ้กับงานหนังสือที่บ้านเราเลย ว่าแต่ มันเหมือนมีอะไรบางอย่างที่ไม่เหมือนกับงานในบ้านเรานะ เลยตัดสินใจสละแถวที่กำลังทยอยไหลเข้าสู่ตัวงานออกมาตั้งสติก่อน หลังจากที่ชะเง้อชะง้ำแลหาความจริงอยู่ก็พบกับความจริงว่า “งานนี้ไม่ฟรี” จะ พุดง่าย ๆ ก็คือต้องเสียค่าเข้าด้วย แล้วคือราคาคณะละ 100 ดอลลาร์ไต้หวันเลยนะ นี่มันคัดคนเข้างานชัดๆ เข้าใจว่าคนที่มาต้องสนใจจริงๆ ถึงจะยอมเสียเงินจำนวนนี้เข้าไปดู ราคานี้ตีเป็นเงินไทยก็ราวๆ 100 บาท ทำเอาเกิดอาการสองจิตสองใจกันขึ้นมาในหมู่ชาวแก๊งที่ไม่ค่อยจะอินเท่าไร แต่แล้วสุดท้ายทุกคนก็พร้อมใจยอมเสียเงินเพื่อเข้าไปเดินชมงานกัน พอจ่ายเงินแล้วเราก็จะได้บัตรเข้างานมาคณะละใบ ในนั้นระบุว่าสามารถเข้าร่วมงานในโซนที่ 1 และ 3 ได้ ซึ่งก็ไม่ว่าอะไรเหมือนกัน แต่ก็ที่น่า

จะเพียงพอแล้วละ พวกเรากลับมาต่อแถวกันอีกครั้งเพื่อผ่านน้องๆ นักศึกษาพาร์ทไทม์ (อันนี้เดาเอาเอง เพราะรูปพรรณสัณฐานคือเหมือนกับน้องๆ ที่มาช่วยงานหนังสือในบ้านเราเลย) ที่คอยตรวจบัตรพร้อมกับบีมแชนด้วยเทคโนโลยีตราบีมไร้สีไร้กลิ่น แต่ส่องสว่างในความมืด (เวอร์ไป)

พอเข้ามาในงานแล้วก็ต้องร้องว่าวากันเลย เพราะงานค่อนข้างใหญ่พอสมควร เป็นอาคารที่เพดานสูงมาก อากาศถ่ายเท นูธต่างๆ ที่มาออกงานก็จัดเต็ม จริงจัง ตกแต่งดีสเพลย์ต่างๆ กันอย่างสวยงาม และน่าเดินดูมากๆ ก่อนที่จะเดินดูงานกันจริงๆ จังๆ ชาวคณะก็มาทำข้อตกลงร่วมกันคือ คิดว่าทุกคนคงไม่อยากจะรีๆ รวยๆ กันและกัน และความสนใจก็คงไม่เหมือนกัน เราจึงใช้วิธีต่างคนต่างแยกกันไปตามทางของตัวเอง อยากเดินดูอะไรก็ไป แล้วประมาณสัก 4 โมงเย็นก็มาเจอกันที่จุดนัดหมาย หรือถ้ามีอะไรเป็นพิเศษก็ส่งข้อความติดต่อกันตามนี้ ! ว่าแล้วเราก็กินกันตรงนี้ ส่วนตัวข้าพเจ้าแล้วอยากจะเดินดูบรรยากาศโดยภาพรวมของงานว่าในต่างประเทศเขายังสนใจอ่านหนังสือกันขนาดไหน แล้วธุรกิจหนังสือจะมีทิศทางยังไงต่อไปในอนาคต (ก็ว่าไป) โชนแรกๆ แถวๆ ทางเข้านี่จะเป็นหนังสือในประเทศ

ทั่วๆ ไป มีทั้งแนวนิยาย พัฒนาตัวเอง บริหารธุรกิจ หรือการ์ตูนก็มีอยู่ให้เห็นพอสมควร คนเดินเยอะมาก เยอะจนเราก็อีกฉา หวังให้ผู้อ่านในไทยสนใจการอ่านหนังสือแบบนี้กับเขาบ้าง เจ้าหน้าที่ที่แจกโบรชัวร์ของที่นี่เขาเป็นมิตรดีมากเลย คือดูจากรยะ 10 เมตรก็รู้ว่าเราไม่ใช่คนท้องถิ่น แต่นางก็พยายามชวนคุย ชวนอ้อล้อแบบไม่หวั่นไอ้อีหน้าไหนทั้งนั้น ถ้าสามารถจ้อได้มากกว่านี้ก็อยากจะคุยกันสักพักแหละครับ แต่พอดีว่าวิทยายุทธไม่ถึง ช้าหน่อยยังอ่อนหัดนัก เลยได้แค่ยิ้มแห้งๆ ให้แล้วรีบโบรชัวร์มา โชนถัดไปเป็นโชนหนังสือนานาชาติที่แท้จริง มีบูธของประเทศต่างๆ ขนาดใหญ่โตพอสมควรอยู่กันเต็มเลย มีทั้งมาจากประเทศญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ฯลฯ รวมถึงบูธของประเทศไทยด้วยนะ เซอร์ไพรส์มากๆ ว่ามากับเขาด้วย เลยต้องขอไปแวะเวียนกันสักนิดหนึ่ง (แต่ไม่มีหนังสือจากสำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรมนะ แฮะๆ) บูธหนังสือนานาชาติส่วนใหญ่ไม่ใช่บูธที่ขายหนังสือโดยตรง แต่เป็นบูธสำหรับแสดงผลงาน และเจรจาติดต่อลิขสิทธิ์กันมากกว่า อย่างบูธของประเทศญี่ปุ่นนี่คือชัดเจน มีโต๊ะเจรจา ลิขสิทธิ์กันเป็นเรื่องเป็นราว เหมือนมาเพื่อสิ่งนี้เลย สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์หลายๆ ของแต่ละประเทศก็จะแสดงออกมาทางปกหนังสือนี้แหละ อย่างของฮ่องกงก็จะมาแนวนี้ เกาหลีมาแนวนี้ อะไรวะแบบนี้

เรื่องราวของงานมหกรรมหนังสือนานาชาติไทยเปย์ยังไม่จบ แต่เพียงแค่นี้ง่ายๆ หรอกนะครับ เอาไว้ติดตามอ่านกันต่อใน TPA News ฉบับถัดไป ฉบับนี้อยากให้เห็นภาพบรรยากาศกันเยอะๆ ดีกว่าใจเจี้ยน

Small Tips

ถ้าพูดถึงงานหนังสือ และพูดถึงได้หวั่นแล้วด้วย ชื่อหนึ่งที่น่าจะเป็นที่รู้จักของใครหลายคนก็คงหนีไม่พ้น Jimmy Liao หรือ จิมมี เลี้ยว หรือชื่อจีนคือ 廖福彬 (เลี้ยว ผู้ป็น) เขาเป็นนักวาดภาพประกอบ และเป็นนักเขียนหนังสือภาพคนดังของไต้หวัน มีลายเส้นที่เป็นเอกลักษณ์มากๆ เห็นแล้วรู้เลยว่า เป็นงานของเขา เช่น การใช้สีเส้นที่ดูโดดเด่น มีภาพของตัวละครเอกเล็กๆ กับพื้นหลังกว้างโล่ง โชนบรรยากาศเรื่องราวที่สื่อถึงเด็ก โลก ธรรมชาติ หรือความเหงา เป็นต้น หนังสือของเขาถูกนำมาทำเป็นหนัง ละคร ซีรีส์ การ์ตูน รวมถึงสินค้าต่างๆ มากมาย ถูกแปลเป็นหลายภาษา และจัดจำหน่ายไปทั่วโลก ใครที่ชื่นชอบจิมมี เลี้ยวรับรองว่างานนี้ฟินแน่ เพราะมีบูธแยกต่างหากด้วยนะ